

Jak jsem neměl psa.
(aneb odříkaného chleba největší krajíc)

PUNĚA

Než jsem dostal alespoň minimální množství rozumu, chtěl jsem psa. Na mou omluvu musím dodat, že jsem byl malé dítě, žijící na vesnici za hlubokého komunismu. Většina obyvatel naší zvrácené vesničky psa měla. Dokonce se našli takoví šílenci, co měli psi tři. Jako například místní hajný. V naší zodpovědné rodině pes nebyl. Kdysi ho míval můj děda, ale po jeho smrti záhadně zmizel i jeho pes. To jsem byl ale ještě tak malý, že ani jednoho z nich nepamatuji. V naší rodině ale jinak byla spousta zvířátek. Většina z nich byly slepice, druhá většina králíci. Králíci byli v malé budově, zvané králíkárna. Slepice byly všude. Tedy všude mimo dům, občas, k nelibosti mé matky i uvnitř domu. Sama o sobě to byla neškodná zvířata. Nevážila mnoho, nic neprošlápala ani nepovalila. Občas z nich vypadlo vejce, což rodiče oceňovali. Bohužel ještě častěji z nich padaly věci, které neoceňoval nikdo. I na dvorku bylo toto znečištění protivné, uvnitř domu přivádělo matku k hysterii. Bohužel se k otci po svatbě přistěhovala a rozmetat zavedený režim mé babky nešlo okamžitě.

Oddělit slepice od lidí byl zpočátku úkol takřka nemožný. K jeho zdárnému dokončení jsem asi přispěl já. Možná to zní neskromně, ale cítím, že můj podíl byl nezanedbatelný. Při navštěvování základní školy jsem od spolužáků načerpal zajímavou informaci. Položí-li se slepice na zem, natáhne se jí krk a před ní namaluje čára, slepice ztvdne. Asi hibernuje, nebo něco podobného. Když ji poté chcete probudit, stačí ji zvednout, trochu s ní zakvedlat a ona je zpátky v našem světě.

Přijel jsem ze školy domů a využil, že nikdo na dvorku není. Slepice jednu po druhé odchytil a pěkně je poskládal zhypnotizované vedle sebe. Až do této doby byla možnost hromadné likvidace slepic nepředstavitelná. Při škrcení dělá tento tvor neskutečný brajgl, což vyžene babku z domu a ta holí brání protivné ptáky proti každému útočníkovi. Nyní se však situace změnila. Všude klid, babka uvnitř, slepice v řadě s krky před sebou. Napadla mě geniální myšlenka. Stačí si dojít pro bicykl a projet se po dvoře. Samozřejmě po správné trase. Bicykl byl ve stodole. Vytlačil jsem ho, nasedl a rozjel se směrem k popravčímu místu. Hrál mě pocit, jak potěším matku, sebe (věčně jsem byl špinavý od trusu těchto protivných ptáků) a babka nebude

moci nikoho obvinít. Prostě to bude vypadat, jako kdyby drůbež měla hlad, ležela, čekala na zrní, krky natahovala...a nedočkala se. Chcípla hlady. Vlastně si za to bude moci babka sama. Zpozdila krmný režim a drůbež pošla. Bohužel mezi stodolou a slepicemi byly dveře a z těch vyšla babka. Uviděla své milované ptáky, rozběhla se k nim a začala bědovat. To by ještě nebyla taková tragédie. Pořád by to šlo svést na slepice samotné. Jako, že třeba nebyly se svou živitelkou spokojené a chtěly spáchat sebevraždu. Tragédie ovšem byla, že babka stála mezi mnou a slepicemi. Přejet patnáct slepic je jedna věc, přejet starou ženu druhá. Sice v té době ještě neexistovala komerční televize ukazující mladistvé delikventy, ale něco ve mně mi říkalo, že to nebude dobré. V poslední chvíli jsem zabočil a srážku odvrátil. Bohužel jsem najel předním kolem do místa, které ty opeřené potvory asi používaly k vyprazdňování nejraději. Takže jsem zabočil, havaroval a po břiše dojel až mezi doted' klidné ptáky. A při tom podrazil nohy babce. Takže jsme společně tak dlouho máchali rukama, až se slepice splašily a rozletěly do všech stran.

„Co to bylo?!“ Ječela na celou vesnici babka.

„Smyk...za to můžou ty svině!“ Snažím se svést celou situaci na slepice.

Chaos a hluk vylákal z domu otce a matku.

„Uhranul všechny slepice a chtěl je zavraždit!“ Snaží se zhoršit stav věcí hnusnou pomluvou babka.

„Je to dítě, nemůže nikoho uhranout.“ Brání mě matka.

„Prostě nebude lítat na kole po dvoře.“ Snaží se uklidnit situaci otec.

„Já to viděla“, nepřestává bonzovat babka, „ležely tu v řadě a nad nimi se vznášely jejich duše odcházející do věčnosti!“

„Jestli jsou ti ptáci uhranutí nebo prokletí, měly by se dát do nějaké části zahrady, kde neublíží lidem.“ Využívá matka situaci.

„Ano“, křičí babka, „udělej jim vzadu na zahradě výběh. Já ho pokropím svěcenou vodou a nad kurník vztyčíme kříž. Tak se ten neznaboh k nim nebude moci přiblížit!“

Otec se už nesnaží nic uklidňovat. Ani sebe. Je rudý vzteky, protože bude muset stavět ohradu pro slepice a neuklidní-li se babka, možná i malý kostelík místo kurníku. Matka mě spokojeně odtáhla dovnitř, tam mi dala preventivně pár facek a převlékla mi tepláky znečištěné od slepičího trusu. Abych nedělal ostudu.

A stejně jako jsem měl zásluhy s odstěhováním drůbeže, pomohl jsem z dvorku přemístit králíky. Ti sice bydleli v zděné králíkárně, ale z té neustále vytékaly potůčky od čůrajících králíků a vůbec celkově nevoněla. Na přemístění králíkárně matka sice někde v skrytu duše myslela, ale nahlas tuto myšlenku ani nezkoušela prezentovat. Slepícím prakticky stačilo zamezit přístup na dvůr a ohradit jim místo z druhé stany stodoly. V té se udělalo malé okénko a z pár desek uvnitř zábrany, aby necouraly po celém stavení. Bourat a znovu jinde stavět králíkárně je časově i fyzicky jiná káva.

Jeden letní den jsme s bratrem vyšli na dvůr a ovlivnění filmem v televizi si začali hrát. Film byl o indiánech a kovbojích. V té době byly v televizi buď budovatelské filmy a seriály, nebo filmy o indiánech. Již si úplně přesně nepamatuji, v čem spočíval princip hry, ale asi jako obvykle šlo o to, přiblížit se nenápadně k tomu druhému a něčím ho fláknout. Inspirován hrdinstvím Apačů jsem zezadu vyšplhal na králíkárně a plížil se po střeše nad svého bratra. S králíkárně sousedil záchod. Taková ta klasická kadibudka, jen nebyla ze dřeva, ale z cihel jako králíkárně. Stavěl ji kdysi děda, a asi nepočítal z invazí rudých tváří na její střeše. Když sem se chtěl od střechy odrazit a překvapit bratra shora, střecha povolila a já propadl dovnitř. Spadl jsem na místo, kam se běžně jen sedalo, a to mojí váhu, plus váhu střešních tašek nevydrželo a rozpadlo se. A pak už jen nastala situace, které dnes říkáme dominový efekt. Sedací část rozpírala stěny kadibudky. Bez ní se zhroutily. Jedna z nich však byla i stěnou králíkárně. A tak se zřítila i většina bydliště králíků. Kupodivu přežili všichni. Asi měli více vyvinutý přeživací instinkt než já. Já zůstal zasypaný uvnitř. Vytáhl mě až otec, na popud spílající babky. Sice celého odřeného, ale jinak funkčně nepoškozeného. Tentokrát by mi to možná i prošlo. Prostě jsem šel na záchod a díky přemíře luštěnin v mé stravě se kadibudka při vykonávání potřeby zhroutila. Bohužel se ukázala zákeřnost bledých tváří. Bratr, zaujat hrou, asi ještě nevyšel z role kovboje a zákeřně na mě žaloval. Babka si samozřejmě musela přisadit a začala vykřikovat nepodložené teorie o posedlosti d'áblem. Otec, ač by měl být momentálně na mé straně, jelikož měl tvář červenější než samotný náčelník Apačů, zradil. Přidal se na stranu bledých tváří a zavolal matku. Ta, když uviděla ruiny na dvorku, mě sedřeného a špinavého od toho, co skrývala kadibudka a

pobíhající králíky, popadla plácačku na koberce a zaútočila. Již tenkrát jsem si mohl uvědomit, že když vás potká, jak se říká „posraný den“, nemáte šanci nikam utéci. Když sem byl dostatečně potrestán, matka mě umyla, převlékla mi tepláky znečištěné od trusu, zdiva a krve a poté propustila. A tak otec musel udělat další okénko ze zadní strany stodoly a uvnitř vyzdít stěny nové králíkárny. Navíc musel babce postavit uvnitř domu nový záchod, jelikož kadibudka se zřítíla tak nešťastně, že byla prakticky celá uvnitř prostoru na výkaly.

Mimo králíků a slepic, co si pamatuji, jsme ještě měli kočku. Ovšem dodnes nevím, byla-li to kočka naše, nebo nějaká všeobecně putovní. Někdy u nás byla, někdy jsme ji celé dny nezahlédli. A ani mi to nevadilo.

V televizi v té době vysílali sovětský seriál o tankistech a jejich věrném psu. Postavit si imaginární tank nebyl pro kluky z vesnice žádný problém. Vzhledem k tomu, že vedle vesnice byl kravín s pozemky, na kterých byly různé opuštěné stroje, bylo kde brát. Tank tedy byl, ovšem postavit si psa bylo nad naše síly. Zpočátku jsme jako psa používali mého bratra. Byl o tři roky mladší, dal se lehce zmlátit a vycvičit. Bohužel, nevím proč, si s námi přestal hrát, a tak jsme o psa přišli. Navíc pravidelným výcvikem zesílil, a hrozilo, že přepere on nás. Někteří z nás doma psy měli. Bohužel všichni byli nepoužitelní. Tenkrát to ještě nebyli domácí mazlíčci bydlící společně s páníčky. Neexistovali speciální obchody se psím žrádlem, psími hračkami a oblečky. Pes byl u boudy na řetězu, žral zbytky od oběda a hrál si s tím, co mu náhodou přišlo k boudě. Když jsme takového psa odvázáli z řetězu, nepochopil že je protifašistický bojovník, ale rozběhl se po dvoře a zakousl pár slepic. Ty samozřejmě také hodnotný film o tankistech neviděly, a tak umírali za šíleného kdákání. Fašista měl umřít s vyděšeným výrazem a hrůzou neměl vydat ani hlásku. O kdákání ve filmu nebyla ani zmínka. Řev přivolal rodiče kamaráda a ti nejdříve přivázali psa a poté seřezali nás. To, že by nám psa nechali odvést mimo dvůr do vesnice, aby tam někomu zlikvidoval kachny nebo husy, nemohla být ani řeč.

Ve vesnici byl jeden pes, který na řetězu nebyl. Dokonce se i vzhledově seriálovému hrdinovi podobal. Tedy, tvarem těla. Televizní pes měl barvu hnědou, koukal chytře a největší radost měl, když se mu dal nějaký rozkaz, jak zneškodnit nepřátelského

důstojníka, nebo alespoň bombu. Místní pes byl černý, koukal jako čerstvě vypuštěný ďábel z pekla a největší radost by asi měl, kdyby nás mohl zlikvidovat všechny. Ideální by bylo zardousit celou vesnici a vyhodit ji do povětří. Pobíhal za plotem baráku, v kterém bydlel hluchoněmý člověk. Pes se jmenoval Boj. Jmenoval se tak proto, že ten, co ho vlastnil toto slovo, či spíše zvuk, vydával při každé snaze o komunikaci. Vlastník psa se jmenoval Libor, ale pro zjednodušení jsme mu také říkali Boj. Už jen pro to, že jsme se ho báli stejně jako jeho psa, takže v případě nebezpečí to urychlilo vysvětlení, před čím utíkat. Každé ráno, když jsem šel do školy a každé odpoledne při cestě ze školy jsem procházel okolo této divoké bestie. Zpočátku mě chtěla ukousnout hlavu, jako všem ostatním. Ale díky náhodě se vše změnilo. Jelikož mě pes neměl rád, já ho neměl rád také.

Další věc, zdánlivě se psem nesouvisející, je starostlivost mé matky. Každý den jsem do školy dostával svačiny, které by nasýtily menší africkou vesničku. Ve škole jsem je samozřejmě nesnědl. Při vyučovacích hodinách se jíst nesmělo a o přestávkách nebyl na jídlo čas. Takže jsem většinou přinesl svačinu skoro celou domů. Matka to brala jako pohrdání jejím skvělým kuchařským uměním a situaci řešila fackami. Sešlo-li se v tašce nedojedených svačin více, facky nahradila plácačkou na koberce. A tak mě jednou napadlo zbavit se dvou věcí, co nemám rád, jedním tahem. Když sem šel okolo vyceněného vlkodlaka, sáhl jsem do tašky pro svačinu a hodil ji za plot. Zpočátku myslel, že jsem po něm hodil kámen, což se mu asi stávalo běžně. Reagoval takovým štěkotem a vrčením, že jsem málem znehodnotil spodní prádlo. Utekl jsem od něj co nejrychleji domů. Druhý den, když sem šel okolo, na mě kupodivu zuby necenil. A tak jsem sáhl pro svačinu a opět ji hodil za plot. Okamžitě se na ni vrhl a jedním kousnutím polkl. A tak se situace každý den opakovala, až do stavu, kdy Boj radostně vrtěl ocasem, žral mi svačinu z ruky a nechal se hladit. A tak mě napadlo, že když je takto ochočený, mohl by s námi zkompletovat posádku hrdinného tanku. A kdyby se poslal na nepřítele, rozhodně by bylo vítězství na naší straně. Na to, jak se snažil všechny zadávit, zapomenout nešlo. Boje jsem tedy jedno ráno při cestě do tanku pustil. Plot byl dřevěný a odpáčit pár planěk zas až takový problém nebyl. Pes podle očekávání nezaútočil, já mu za

odměnu dal kus připraveného salámu a on při vidině pamlsků šel poctivě za mnou.

Došli jsme až k tanku, kde již byli ostatní. Tam se seběhla shoda dvou nešťastných náhod. Mně došel salám a Bojovi došlo, že má před sebou nepřítele, co po něm házeli šutry. Nevím, zda si hluchoněmý člověk pořizuje též hluchého psa, ale vypadalo to tak. Na mé povely absolutně nereagoval a celou osádku tanku zahnal na okolní stromy. Bohužel mladí tankisté neprchali dostatečně rychle, a tak jim sem tam kousek Boj odebral. Většinou se to týkalo oděvu, maso na těle zůstalo, jen bylo trochu nakousnuto. Hrdinové z tanku přestali být hrdiny a nezřízeně ječeli. To přilákalo někoho z dospělých. Ten se samozřejmě k pobíhajícímu vlkodlakovi neodvážil přiblížit, a tak postupně, při snaze přivést hluchoněmého vlastníka psa, zburcoval půl vesnice. S Bojem, chlapem, přišli i všechny báby z celého okolí. V podstatě se nic hrozného nestalo, Boj, chlap si odvedl Boje psa a tankisté slezli ze stromů. Doma jsem se však dozvěděl něco úplně jiného. Babka, jen co se situace zklidnila, běžela za mými rodiči a situaci popsala takto.

U hromady železa, patrně nějakého satanistického oltáře, jsem stál já a vedle mě ta bestie toho hluchoněmého pošuka, co bydlí na křižovatce. Já jsem ukazoval na stromy a nad hlavou jsem měl znamení samotného satana. Psovi žhnuly rudě oči a z úst mu tekly pekelné sliny. Kam jsem ukázal, tam bestie vyrazila a snažila se vydrápat na strom a zadávit nešťastného chlapce na něm. Aby ten hluchý mohl psa odvolat, musel se třikrát pokřižovat a sedmkrát odříkat otčenáš. Poté teprve bestii přestaly žhnout oči a vysílená padla na zem. Otce samozřejmě varovala, ať si na mě dává pozor, jinak přivedu celou rodinu do chřtánu pekelného. Matka si sice o mě nedělala iluze, ale přirovnávat mě k satanovi ji urazilo.

„Nevím, co jste viděla nebo neviděla“, pustila se do babky, „ale jestli je v tomhle domě něco pekelného, náš syn to není. Spíš tu někdo pekelně krade. Dneska mi zmizela půlka salámu. Kluci byli venku a jediný, kdo tu byl, jste vy. A jak se říká, kdo krade, do pekla se hrabe.“

Babka se okamžitě otočila na otce s výčitkami, jak ji napadají ve vlastním domě, jak se špatně oženil a jak špatně mu žena vychovává děti. Otec opět zrudl a utekl před oběma někam do vesnice. Prý nějaká důležitá schůze, či co. Babka uraženě odešla k sobě domů a matka

mně dala preventivně pár facek. Na facky jsem byl zvyklý, spíše mě mrzelo, že jsem opět bez psa. Boj, chlap, si udělal kovový plot a dvířka zamykal. S Bojem, psem, jsem sice stále vycházel skvěle, ale mohl jsem k němu jen když se nikdo nedíval. Navíc nám předseda JZD nechal odvézt do šrotu náš tank. To, že má na jezedáckých pozemcích, dle některých, satanistický oltář ho vyděsilo. Na čerty nevěřil, ale nerad by, aby se o něm mezi funkcionáři KSČ rozkřiklo, že podporuje církevní zvyky.

Až jednou se objevila naděje na vlastního psa. Jeden z kamarádů zjistil, že jejich čuba má štěňata. Měli větší usedlost, čuba nebyla pořád na řetězu a na noc se pouštěla, aby hlídala před zloději. Pojednou zmizela, a nikdo o ní nevěděl. To se občas tenkrát na vesnici stávalo. Lidé měli psa, ten zmizel a v hospodě se objevil srnčí guláš. Tentokrát se však čuba znovu objevila, ale vždy jen přiběhla, nažrala se a zase zmizela. Než si majitelé dali dohromady, co se děje, měli ve stodole štěňata. S kamarádem jsme zašli za jeho rodiči a ujistili je, že moji rodiče si strašně přejí psa. Aby vše bylo důvěryhodné, vypůjčil jsem si ve špajzu lahev rumu a dal ji kamarádovu otci. Ten, když viděl rum, nic už nezjišťoval a snažil se s ním zmizet. Jeho žena také neměla čas na nějaké prověřování, spíše ji trápilo, kam zmizel její manžel s rumem. Navíc štěňata už byla docela velká a nikdo je nechtěl zlikvidovat klasickým tehdejším způsobem – topením. A tak jsem jeden krásný den přinesl domů štěně. Dali jsme mu jméno Punt'a. V té době jsem ještě nebyl zběhlý v anatomii, a tak se přihodilo, že Punt'a byla čuba.

„Čí to je?“ Zjišťovala matka.

„Naše.“ Oznamuji hrdě.

„K čemu nám to bude?“ Vyzvídá dál.

„Bude hlídat proti zlodějům!“ Vysvětluji.

Přichází babka a okamžitě vyvolává paniku: „Ježiši, co to je, ten až vyroste, zardousí všechny slepice!“

Když matka vidí babčin odpor ke zvířeti, změní názor a souhlasí se mnou.

„To není špatný nápad, krade se tu čím dál víc. Už nejen salámy, ale nedávno i flaška rumu.“

Když otec zjistil, že zmizela flaška rumu, souhlasí s čímkoliv. Ani ztráta všech slepic nemůže být tak hrozná, jako ztráta lahve rumu.

„Vycvičí z něj vlkodlaka“, běduje babka „a zardousí nás ve spánku všechny.“

Je jí to ale prdlajs platné. Otec bude mít pod střechou klidně i vlkodlaka, hlavně když mu ohlídá špajz s rumem a salámem.

Punt'a rostla a bohužel do velikosti Boje nikdy nedorostla. Byl z ní klasický vesnický voříšek. Když jsme byli ve škole, byla na řetězu u boudy, jakmile jsme byli doma, běhala s námi po kopcích. To tenkrát moc ve zvyku nebylo. Ale vzhledem k její velikosti to nikomu zas až tak nevadilo. Navíc se ukázalo, že je Punt'a opravdu skvělý obranář. Tenkrát se běžně stávalo, že nějaký starší kluk dal po držce mladšímu. Televizi to nezajímalo, rodiče to také netrápilo, úřady to neřešily. Vadilo to Puntě. Když k nám mladším jednou přišla parta starších, s obvyklou zábavou, dát nám pár facek, plán jim ztroskotal. Sotva jeden z nich zvedl ruku, Punt'a vystartovala a zakousla se mu do lýtky. Sice nebyla velká, ale o to byla hbitější. Než se útočník ohnal, vystřídala lýtku obě, plus přidala kus zadku. A tak nám pod ochranou Punt'i nehrozilo žádné nebezpečí. Večer sice přišla matka útočníka se stížností, že jí můj pes prokousl syna, a hlavně jeho tepláky na třech místech. Ona je teď musí zašívát, a to rozhodně není její představa, jak trávit noci.

„Punt'a nikoho nekouše, jenom když mě brání. Kdyby mě nechtěli zmlátit, Punt'a by je nechala.“ Bráním se.

Jelikož jsem dost často chodíval domů s roztrhanými tepláky a nejednou to způsobili starší kluci, moje matka s radostí vyhodila cizí matku z domu s dovětkem: „Já tu mám hromadu děravých tepláků, co ten váš lump roztrhal mému synovi. Když už jste v tom zašívání, vezměte je sebou a zašijte!“

Když za udavačkou zaklapli dveře, otočila se ke mně a zvedla ruku k obvyklé dávce výchovných facek se slovy:

„A ty příště nelži a toho psa nepouštěj ven.“

Facky však na moji hlavu nedopadly. Při odchodu žalující ženy dveřmi dovnitř nenápadně proběhla Punt'a. Když uviděla, že jsem napaden, nedělala rozdíly mezi cizincem a našincem. Zakousla se matce do lýtky. Matka neměla tepláky a nebyla tak mrštná jako starší kluci. Chtěla psa umravnit stejným způsobem jako mě, prostě mu jednu fláknout, ale Punt'a se hbitě překousla z nohy do ruky. Rychle jsem otevřel dveře a Punt'u nechal uprchnout. Matka nadávala

takovým způsobem, a tak hlasitě, že to přivolalo otce z hospody a babku z její části domu.

„Co ti je?“ Udiveně se ptá otec krvácející matky.

„Punt’a!“ Zařve ona.

„Já to říkala“, vmísí se do debaty babka, „už ten pekelník začal rdousit.“

„Rdousit začnu já, jestli hned nezmizíte!“ Vykřikne matka na rýpající tchyni.

Babku to vyděsí a vrací se zpět k sobě. Po cestě uvidí na chodbě Punt’u, která se díky zavřeným dveřím nemohla dostat ven. Radostně se jí zablýsknou oči a snaží se psa nakopnout. Punt’a, která s přehledem brání mě, brání i sebe.

„Ježiši Kriste, už dáví i mě!“ Ozve se z chodby.

Vbíháme do chodby a tam uvidíme babku se zakousnutou Punt’ou v jejím lýtku.

Já rychle otevírám i druhé dveře ven a Punt’a mizí na dvůr.

„Ten d’ábel mě chtěl zakousnout!“ Nepřestává ječet babka.

„Do nohy?“ Trochu nevěřicně se ptá otec.

„Chtěla ji nakopnout.“ Vracím bonzování babce. „Já to viděl.“

Otec, poslouchající bědování z jedné strany od prokousnuté matky, z druhé strany od prokousnuté babky psychicky nevydrží a prchá do hospody. Babka odkulhá k sobě a já zůstávám o samotě s matkou. Bez Ponti, a tak za její dvě prokousnutí dostávám čtyři facky.

Jelikož je naše vesnice malá, rychle se rozneslo, jak naši rodinu chtěl v noci vyvraždit vlastní pes. Možná, že jedním ze zdrojů prozrazení této příhody byl otec, který se té noci opil a vychvaloval Punt’u před celou hospodou. Vyzdvihoval její hrdinnost a odvalu. Nebála se ani jeho ženy, ani jeho matky, a to on by se nikdy neodvážil. Navíc v noci, když se vracel domů, zjistil, že je dům zamčený. Znavený alkoholem usnul napůl v boudě Ponti a ta ho celou noc hrála. A tak v jeho očích stoupla ještě výše. Byl to hrdinný pes – záchranář. Nenechal ho v noci umrznout a hrál ho vlastním tělem. Nic na tom v jeho historkách nezměnilo, že byl červenec. A tak, z kombinace útoku psa na jeho majitele a chvály toho samého psa mým otcem vznikla fáma, že otec Punt’u tajně vycvičil jako nájemného vraha a chtěl se takto mazaně zbavit své ženy a matky. V místním pohostinství

dostal čestné místo a panáky rumu mu kupoval s obdivným pohledem i samotný hajný. A ten měl sakra vycvičené psi.

Bohužel nad Punt'ou se začínaly stahovat mraky. Je jasné, že ji nenáviděla celá ženská část vesnice. Babka si samozřejmě musela přisadit. Vyprávěla, jak Punt'a, kterou v noci přiváže k boudě řetězem, je ráno volná. Prý se pokaždé skryje měsíc, obloha zčerná a připlíží se samotný ďábel. A odváže Punt'u z řetězu. Sama prý se raději zamyká na sedm západů a vykrápí ložnici svěcenou vodou. Nechápu, jak jí to místní báby mohly věřit. Všechny zámky, když vůbec fungovaly, se zamykaly maximálně nadvakrát. A v kostele babku nikdo neviděl už pěkných pár let, zato v místním konzumu si každý druhý den kupovala griotku, a tak je jasné co a čím po nocích vykrápěla. Punt'a ráno opravdu odvázaná byla, protože jsem jí potají v noci odvazoval, a když jsem někdy zapomněl, postaral se o to otec. Vše by asi fungovalo bez problémů dále, kdyby se babka jednu noc nevykropila do bezvědomí. A tak usnula dříve, než zavřela slepice. Ve dne, s babkou za zády, byly slepice hrdinky. Provokovaly Punt'u a ta, když se k nim jen trochu přiblížila, už tam byla babka s holí a oháněla se jak zdrogovaný ninja. Slepice je neskutečně uřvané zvíře a nenápadně se k ní přiblížit je složité. Navíc ve větší skupině dělají ty potvory taková rozmístění, že vždy z každé strany alespoň nějaká hlídkuje. To platí ve dne. V noci je vše jinak. Tatam je jejich ostražitost. Odejdou do kurníku a spí jak po dávce chloroformu.

Puštěná Punt'a z řetězu brzy zjistila, že je vše trochu jinak nežli jiné noci. Podhrabala plot ke slepicím a konečně se dostala k těm uřvaným provokatérkám. Možná ani neměla zlé úmysly, jen se snažila zamezit jim vydávat ty hrozné zvuky, přivolávající babku. Bohužel když slepici prokousnete krk, sice přestane hystericky kdákat, ale také dýchat. Nedýchající slepice je chcíplá slepice. Teoreticky by vyvražděný kurník šel ještě svést na kunu, nebo jiného lesního predátora. Bohužel Punt'a si jednu tu opeřenou potvoru odtáhla do kurníku. Asi si ji chtěla pověsit v boudě na stěnu, jako si lidé věší paroží z jelena. Což by ani nebylo nic divného. Když může jít člověk do lesa, zastřelit zvíře, které mu nic neudělalo a vystavit si ho v obývacím pokoji, proč by si nemohl pes vystavit potvoru, která ho celý život provokovala.

Ráno nastalo peklo na zemi. Vzbudil nás jekot babky, vznášející se nad celou vesnicí. Vyběhli jsme všichni na dvůr a viděli obraz jak z hororu. Stála tam uprostřed dvora, ruce od krve a v každé z nich mrtvou slepici.

„Všechny jsou v pánu!“ Ječela „Já to věděla, teď jsme na řadě my!“

„A nemohla to udělat kuna nebo liška?“ Zkouší odvrátit pozornost od Puntí otec.

„Udělal to ten váš antikrist!“ Nepřestává vriskat babka. „Ještě má tu jednu nebožáčku v boudě!“

To je průšvih. Je to důkaz, který nejde přehlédnout.

„Třeba Punt'ů chtěly ty potvory napadnout, vyslaly zvěda a ona ho odhalila“, rozvíjí teorii otec „a při protiútoky holt zdecimovala celou nepřátelskou armádu.“

Včera dávali v televizi hodnotný sovětský film. Boj o Leningrad. A otec motivován filmem zkouší nastínit osvobozující variantu Puntí.

„Mě už taky chtěly uklovat!“ Podporuji otcovu teorii.

„Ta bestie musí pryč!“ Zhoršuje stále situaci babka.

„Proč?“, odporuji, „slepice jsou tuhé, už nemá koho zakousávat.“

„Bud' já, nebo ten ďábel!“ S výkřikem opouští babka dvůr a jde vařit kotlet slepičí polévky pro celou vesnici.

„To bychom mohli zvětšit koupelnu a udělat novou kuchyni,“ přemýšlí nahlas matka, „když se teď babka odstěhuje.“

Otec je opět dohnán k rozhodování o něčem, co ví, že musí skončit špatně. Babku z domu vyhodit nemůže, Punt'ů vyhodit nechce. A tak jako vždy, když zabředne do zoufalé situace, jde na poradu do hospody. Tam chodí vesměs jen muži a určitě se jim podaří nalézt nějaké schůdné východisko.

Punt'ů je tentokrát celou noc na řetězu. Sice už je to zbytečné, když nemáme žádné slepice, ale asi jí to ani nevadí. Minulou noc se tak unavila, že spí jak nemluvně. Situace se postupně uklidňuje. Slepice máme nové. Zatím jsou to jen kuřata a ty Puntě nevadí. Občas i nějaké uteče z výběhu, ale Punt'ů nezajímá. Někdy, neprovokuje, jen se prochází a klove po zemi věci, co nejsou k jídlu. Punt'ů s námi chodí ven a nikoho zbytečně nerdousí. Babka o něco více vykrápí a raději neútočí. Zatím není jasné, k jakému výsledku došel otec v pohostinství a kdo by v případě neshod odcházel z domu.

Bohužel když nastanou školní prázdniny, rozhodli rodiče, že nestačí školní a jejich výchova. Pojedeme s bratrem na něco, čemu se říká pionýrský tábor. V organizaci, zvané Pionýr jsme byli, to bylo prakticky povinné. Už jen vzhledem k tomu, že otec podepsal nějaký protikomunistický pamflet a kádrově tak byl nepřítel státu. O to více byl kladen důraz, abychom se angažovali já a bratr. V Pionýru nás to zpočátku moc nebavilo. Ale časem se změnil vedoucí a místo protivné ženské nastoupil jako vedoucí nějaký starší kluk. Nepožadoval oblékání do modrých košil s červeným šátkem na krku a prakticky z nás udělal něco, čemu se dříve říkalo Skaut. Chodili jsme po kopcích a učili se, jak se který strom nebo zvíře jmenuje. A s námi mohla klidně chodit i Punt'a.

A tak od podniku, kde otec pracoval, vzhledem k tomu, že jsme byli pionýři, jsme odjeli na tábor. Ať vzpomínám, jak vzpomínám, nic si z něj nepamatuji. Asi proto, že lidský mozek se snaží vytěsnit negativní vzpomínky. Docela dost zážitků mám i z mladších let, ale tento tábor prostě zmizel. A to si třeba pamatuji, jak jsem šlápl na prkénko s hřebíkem a ten mi propíchl celé chodidlo. Nebo jak jsem na kole zabrzdil přední brzdou a sedřel si takřka celou přední stranu těla včetně ksichtíku. Asi byl pionýrský tábor zážitek o mnoho horší, proto mozek vše vytěsnil a ze vzpomínek nic nezbylo. Když jsme se s bratrem z tábora vrátili, Punt'a byla pryč. Prý utekla. I když jsme byli ještě malí, podezření jsme měli a mohu zodpovědně prohlásit, že babka až do konce svého života s námi neměla život lehký. Dokonce sama došla k názoru, že si na ni bůh zasedl. S klubem podobných čarodějnic jezdila na poznávací zájezdy po hradech a zámcích. Většinou vyrážely v sobotu ráno. Vždy jsme si udělali čas, abychom při jejím odchodu ze střechy domu kropili dvorek a vytvářeli tak dojem deště. I v největších parnech přicházela babka k autobusu v pláštěnce, gumácích, skrytá pod velkým deštníkem po dědovi. Když rozbalila svačinu, mívala místo láhve s pitím láhev s olejem, místo chleba třeba svoji bačkoru. Postupně se jí začaly ostatní báby stranit. Báli se nakažlivé demence. Vše vyvrcholilo, když se babka v depresi z nehod okolo zájezdů před jedním z nich posilnila více svojí griotkou. V autobuse se nevšimla, že v termosce je místo kávy rostlinný olej. Vypila celou dávku a výsledkem bylo, že celý zájezd, prakticky pár kilometrů před cílem, musel být zrušen. Babka, sedící

vzadu, se snažila probíjet ke dveřím vpředu. Když to dokázala, nebylo proč bojovat dál. V autobuse to vypadalo jak uvnitř fekálního vozu. Zadní řady zasáhla plná palební síla, přední to jen štrejchlo. Myčky tenkrát ještě neexistovaly, a tak bylo osazenstvo odvezeno na korbě traktoru do místního JZD a ve volné silážní jámě ostríkáno místním hasičským sborem v rámci požárního cvičení. A jako největší úspěch mohu hodnotit akci mého bratra. Sice byl o tři roky mladší, ale vzhledem k útlaku od staršího sourozence a jeho kamarádů předčasně vyspělejší. Jeden večer, když naši odjeli povinně do divadla, nás měla jako obvykle hlídat babka. Divadlo bylo od místní organizace ROH a jeho návštěva byla důležitá pro zlepšení otcova pošramocného smýšlení. Když nastala noc, šli jsme na dvůr. Babka byla jako vždy zamčena, abychom se při tom, když nás hlídala, na ni náhodou nedostali a neuhranuli ji. Okno její ložnice však vedlo na dvůr. Bratr mě poslal pro jednu slepici. Sice jsem ho jako mladšího zásadně před kamarády neposlouchal, ovšem bez kamarádů okolo jsme vcelku bezproblémově kooperovali. Šel sem pro blbého ptáka a on zatím něco kutil okolo psí boudy.

„A teď jí trochu přiškrť.“ Zašeptal.

„To udělá hroznej bordel.“ Odpovím mu trochu nejistě.

„Čím větší, tím lepší.“ Kupodivu šeptá.

Není problém. Chytnu doted' spící slepici za krk a začnu s ní trochu cloumat. Samozřejmě se vzbudí a nastává neskutečný chaos. Pták rve, jak kdyby najel kamion do drůbežárny, a v doted' tiché noci se zvuk rozléhá neskutečně. Okno u babčiny ložnice se rozsvěcí a vidíme, jak pomalu vstává. Nejdříve trochu dezorientovaně bloudí kolem postele, jak ještě působí griotka. Ale brzy poznává zvuk své oblíbené drůbeže a zběsile se snaží odemknout a dostat se na dvůr.

„Zahod' tu potvoru!“ zavelí bratr.

Házím ptáka pryč a bratr něco u boudy zapaluje. Prcháme za roh domu. Babka vylézá z verandy a nevěří vlastním očím. U boudy na zdi hoří nápis: Punt'a. A ve světle zlověstného ohně se pod ním motá ječící slepice. Omámena ohněm a griotkou zakopává a padá na motající se slepici. Ta naposled zařve a končí svůj krátký život pod vahou babky. Ta vstává a zvukově nahrazuje mrtvou slepici. Budí okolní sousedy, ale než ti přiběhnou, hořící nápis zhasíná. Takže za světla baterek vidí jen ječící stařenu v noční košili, se slepicí v ruce.

Mává s ní a křičí: „Dábel, byl tu d'ábel a odnesl si sebou duši téhle nebožáčky!“

„Čerti si neodnášejí slepice.“ Otráveně hodnotí situaci soused.

„Byl tu duch toho psa a zardousil mi tuhle slepičku.“ Ječí čím dál víc babka.

„Jestli nebude ticho, zardousím někoho já.“ Začne vyhrožovat druhý soused.

„Ráno vstávám na šichtu a potřebuju se vyspat.“

„Já tady cejtim griotku,“ pošťuchuje první soused druhého, „možná bychom měli zavolat policajty.“

Již se mu totiž několikrát stalo, že když s kamarády popíjel po zavírací hodině před hospodou, některá z bab na něj policii volala. Ne, že by dostal pokutu, ale musel se s příchozím policistou rozdělit o alkohol, a to bylo velice mrzuté. Babka začíná tušit, že situace se začíná obracet proti ní. Chlapi ji chtějí nechat zatknout, báby ukamenovat. Stále jí totiž nemohou zapomenout zkažený zájezd za kulturou.

Otáčí se a zamyká v domě. Vzbuzení sousedé se pomalu rozchází.

„Dobrý?“ Šeptá na proběhlé divadlo bratr

„Skvělý. Co to bylo?“ Vyzvídám.

„Benzín do zapalovače.“ S úsměvem odpoví.

Když ráno rodiče vstanou, už je u nás babka i s mrtvou slepicí.

„Už je nikdy hlídat nebudu!“ Běduje „Vyvolali ze záhrobí ducha toho psa a ten mě chtěl zadávit. Když se mu to nepovedlo, odnesl si alespoň duši tohohle nešťastného ptáka!“

Matka ukazuje otcí rukou kolečko na čele. Asi aby pochopil, že babka dosáhla vrcholu demence a je s tím nutné něco dělat. Otec to zpočátku zlehčoval, ale postupně mu výstup babky začali připomínat vzbuzení sousedé. A tak raději zazdil dveře, které umožňovali průchod od babky a zpátky. To tak potěšilo matku, (snažila se o to roky), že začala více opěvovat pekelné instance než ty nahoře. A to byla křtěná katolička.

Myslím, že Punt'a tam někde nahoře, mohla být na své páničky pyšná. A určitě se při sledování svých bývalých nepřátel nenudila.